

Vancouver

Antal nationer – 82

Antal deltagare – 2 566

Tid – 12 – 26 februari

Antal grenar - 86

Vancouver, Kanada, tilldelades vinterspelen 2010 i samband med IOK-sessionen i Prag 2003.

IOK-delegaterna hade tre städer att rösta om sedan Bern dragit tillbaka sin kandidatur under 2002. Förutom Vancouver var det PyeongChang, Sydkorea, och Salzburg, Österrike.

Salzburg försvann i den första röstomgången då staden fick 16 röster. PyeongChang fick 51 medan Vancouver fick 40.

I den avgörande röstomgången mellan Vancouver och Salzburg fick Vancouver 56 röster mot Salzburgs 53.

Sverige kom delad sju i medaljligan med fem guld, två silver och fyra brons.

Hemmanationen Kanada blev bästa nation med bland annat 14 guld. Det är det största antalet guld en hemmanation tagit hittills sedan Norge tog 13 i Lillehammer 1994.

Bob

Whistler Sliding Centre hamnade i centrum redan före tävlingarna i och med den tragiska dödsolyckan i rodel. Mer om den under rodel.

Banan var mycket snabb och tekniskt krävande. Ett misstag kunde få stora konsekvenser.

Bobåkarna kom i många fall upp i hastigheter över 150 km i timmen. Under den första träningsdagen slutade nära 15 procent av träningsåken i tvåmansbob med krascher.

Arrangörerna tvingades till att göra en del justeringar för att sänka hastigheten och öka säkerheten.

I Turin var det Tyskland som dominerade med tre guld av tre möjliga. Denna gång blev utfallet inte lika bra. Tyskland fick nöja sig med ett guld och två silver. Att det tyska utfallet

inte blev lika bra som i Turin berodde i första hand på att hemmanationen Kanada och USA, som kunnat träna en hel del i banan i Whistler, utmanade världsledande Tyskland.

Den tuffa banan hanterades bäst av rutinerade André Lange som tillsammans med den gigantiske bromsaren Kevin Kuske vann tvåmansbobbyn med 22 hundraedels marginal efter de fyra åken.

I fyrmans gick guldmedaljen till USA sedan Steven Holcombs redan efter första dagens två åk kopplat segergreppet. Inför sista dagens två åk hade han en ledning på fyra tiondelar vilket gjorde att Holcombs kunde göra två "säkerhetsåk" för att säkra USA-guldmedaljen.

I damernas tävling var Tyskland som vanligt favoriter. Men även här var tävlingen full av incidenter. Favoriterna Cathleen Martini och Romy Logsch, som vunnit fem av åtta världscuptävlingar inför OS, kraschade i det fjärde åket vilket innebar att Tyskland blev helt utan medaljer på damsidan.

Nu blev det en dubbelseger för Kanada som genom paret Kaillie Humphries och Heather Moyse vann en överlägsen seger med 85 hundraedels.

Curling

Curling var på förhand egentligen den enda idrott som kunde konkurrera i intresse och förhoppningar med Kanadas nationalsport ishockey.

De kanadensiska herrarna och damerna har tagit medalj i varje spel sedan curlingen kom in permanent på OS-programmet i Nagano 1998.

Som en liten kuriositet kan nämnas att 94 procent av alla registrerade curlingspelare i världen är kanadensare.

Curlinghallen, som hade en publikkapacitet på nära 6 000 åskådare, var för det mesta fullsatt men publiken fick kritik i kanadensisk media för att vara kanske lite väl patriotiska.

Just det enorma trycket var troligen en av orsakerna till att det kanadensiska damlaget darrade i några viktiga ögonblick i finalen.

Det rutinerade svenska guldlaget från Turin med skippern Anette Norberg i spetsen tillsammans med Eva Lund, Cathrine Lindahl och Anna LeMoine (f.d Svärd) imponerade under gruppspellet.

Svenskorna visade styrka och bra nervkontroll. En enda riktigt stor plump i matchprotokollet i gruppspellet kom mot det unga ryska laget. Vid ställningen 1-10 i sjunde omgången gav lag Norberg upp.

Mot Kanada blev det förlust med 2-6. Svenskorna gav upp i den nionde omgången mot de blivande finalmotståndarna.

Kanada vann gruppspelen mot Sverige som tvåa.

För svenskorna väntade 2009 års världsmästare från Kina i semifinalen. I VM-finalen 2009 fick lag Norberg stryk med 8-6. Två svenska teorier i femte och åttonde omgången sänkte kinesiskorna som gav upp i den nionde.

Kanada vann den andra semifinalen mot Schweiz med 6-5. Jämna siffror men Kanada spelade säkert och gav egentligen inte Schweiz någon chans.

Kanada mot Sverige var ur arrangörssynpunkt en riktig drömfina. Hemmaspelarna mot regerande OS-mästarna.

Finalen blev mer spännande än välspelet. Misstag gjordes som är sällsynta på den här nivån och de grövsta stod hemmanationens skipper Cheryl Bernard för.

Matchen såg ut att avgöras i den sjunde omgången då den svenska skippern Anette Norberg missade sin sista sten vilket gav Kanada en tvåa och ledning med 5-4.

I den åttonde omgången nollade Norberg för att ha sista sten i den nionde omgången. I den nionde omgången hade Anette Norberg chansen att ta en tvåa och kvittera. Men hon missade och i stället för en svensk tvåa kunde Kanada stjäla en etta till 6-4-ledning.

I den sista omgången kom det första riktiga nervdallret från Cheryl Bernards sida. Med ett relativt enkelt slag skulle hon rensa bort två svenska stenar och säkra ett Kanadensiskt OS-guld. Men hon fick bara bort en svensk sten vilket öppnade för Anette Norberg som inte darrade utan kunde lägga in en svensk sten till och därmed kvittera till 6-6 och tvinga fram en extraomgång.

Tekniskt sett hade Kanada fördel av sista sten i extraomgången men psykiskt var det de svenska tjejerna som hade övertaget sedan Kanada missat OS-guldet i den tionde och sista omgången.

När den kanadensiska skippern med damturneringens absolut sista sten med ett ganska enkelt slag knacka ut de två svenska stenarna i boet darrade hon är en gång.

Förväntningarna var enorma på Cheryl Bernard. I 99 fall av 100 skulle hon klara av att knacka ut de båda svenska stenarna och få sin egen sten kvar i boet.

Men ganska tidigt kunde experterna se att Bernards slag inte skulle lyckas. Hon fick bara iväg den främre svenska stenen som lätt snuddade den andra svenska stenen som då låg kvar som bästa sten.

Svensk seger med 7-6 och Anette Norberg, Eva Lund, Cathrine Lindahl och Anna LeMoine hade gjort det igen!

Få svenskar har kunnat försvara ett OS-guld. Konståkaren Gillis Grafström gjorde det 1920, 1924 och 1928. Skidåkarna Jan Ottosson, Thomas Wassberg och Gunde Svan var alla med i

lagen som vann 4x10 km 1984 o0ch 1988. Tomas Gustafson gjorde det på 5000 m skridsko 1984 och 1988.

På herrsidan kom Sverige med turneringens yngsta lag – OS-debutanterna Niklas Edin, Sebastian Kraupp, Fredrik Lindberg, Viktor Kjäll och Oskar Eriksson. Medelåldern på svenskarna var lite drygt 23 år vilket kunde jämföras med de övriga lagen som låg runt 30 år och däröver.

Karlstadlaget kom till OS som regerande Europamästare. En titel som de bärgade bara några månader före OS.

För att säkra en omspelsmatch om en semifinalplats var svenskarna tvingade i den sista matchen slå Danmark. Allt såg ut att gå som på räls. Ledning med 6-1 efter fyra omgångar syntes ganska säker. Men som i några tidigare matcher under turneringen tappade Karlstads-laget koncentrationen och lät Danmark komma ikapp till 6-6 inför den avslutande tionde omgången. Där hade svenskarna fördel av sista sten och den utnyttjade man och därmed var omspelsmatchen mot Storbritannien klar.

En match som svängde fram och tillbaka och fick avgöras först i extraomgången. Än en gång lyckades lag Edin att avgöra och ta en semifinalplats.

I semifinalen väntade Kanada som gått fram som en ångvält i grundspelet. Det ungdomliga svenska laget var chanslösa mot hemmafavoriterna och vid ställningen 3-6 efter nio omgångar gav svenskarna upp och nu väntade Schweiz i bronsmatchen.

Efter sju omgångar ledde svenskarna med 4-3 men Schweiz nollade i åttonde och nionde omgången för att ha fördelen av sista sten i den tionde omgången.

Här hade Niklas Edin chansen att tvinga fram en avgörande extraomgång genom att se till att Schweiz bara fick stjäla en etta och därmed ha sista sten i en avgörande extraomgång. Men Niklas missade sin sista sten och vilket öppnade upp för en schweizisk tvåa.

Den chansen missade inte Schweiz som säkert kunde lägga in den sista stenen och ta en tvåa och OS-bronset.

Men det unga svenska lagets insats var mer än godkänd. Målsättningen före OS var att vara bland de sex bästa nationerna och det klarade man galant. Med lite mer rutin i bagaget hade OS-bronset varit inom räckhåll.

Ishockey

Ishockey- och curlingguld var det som stod högst upp på önskelistan för kanadensarna som räknar dessa två sporter som sina nationalsporter. Av de fyra möjliga gulden bärgade nationen tre. Det var bara Anette Norbergs curlingtjejer som satte stopp för den kanadensiska storslammen.

Herrturneringen var den mest omskrivna och den tävling under OS som engagerade det ishockeytokiga Kanada och Vancouver mest.

Pressen var enorm på det stjärnspäckade hemmalaget.

Sverige då?

Visst fanns det förhoppningar på medalj men att nå så långt som att kunna försvara guldets från Turin fanns nog bara i sinnet på de mest optimistiska fansen.

Några svenska nyckelspelare kom till OS-turneringen efter långa skadep perioder vilket inte gjorde att förutsättningarna inte var lika bra som inför Turin.

Tre Kronor inledde grundspelet med tre raka segrar. 2-0 mot Tyskland följdes av 4-2 mot Vitryssland och 3-1 mot Finland.

Segern mot Tyskland imponerade inte på något sett men det fanns embryon till något större.

Mot Vitryssland var Tre Kronor illa ute och det var inte utan att minnesbilder från fiaskomatchen 2002 i Salt Lake City mot Vitryssland gjorde sig påmind.

Det var först när det var elva sekunder kvar av matchen som Daniel Alfredsson definitivt kunde avgöra med sitt 4-2-mål.

Den avslutande matchen i grundspelet, som var en repris på OS-finalen 2006, mot Finland blev ett prov utan värde. Tre Kronors seger med 3-0 var ett resultat som även Finland var nöjt med.

För svensk del innebar gruppsegern att laget fick en extra vilodag inför kvartsfinalen medan det för Finland innebar att laget slapp möta Kanada eller Ryssland i kvartsfinal.

Kanada däremot tvingades att spela åttondelsfinal mot Tyskland sedan laget missat chansen att ta sig direkt till kvartsfinal efter en 3-5-förlust mot ärkerivalen USA i grundspelet.

Åttondelsfinalen mot Tyskland visade sig bli vändpunkten för de favorittyngda Lönnlöven. En rad förändringar i laget men kanske framför allt målvaktsbytet, in kom hemmasonen Roberto Luongo, visade sig vara den kick som laget behövde för att lyfta i det fortsatta finalspelet.

Inför kvartsfinalen mot Slovakien var förväntningarna stora på Tre Kronor. Redan före matchen talades det om en eventuell semifinal mot Ryssland eller Kanada i svensk media. För det stjärnspäckade Tre Kronor skulle i normala fall klara av Slovakien.

Men OS-kvartsfinaler är i OS-sammanhang inga normala matcher för Tre Kronor. 1998 i Nagano blev det förlust mot Finland i kvarten och 2002 i Salt Lake City åkte Tre Kronor ut mot Vitryssland i en mardrömsmatch.

Två snabba mål inom loppet av 37 sekunder i den andra perioden av Slovakien fick svenskarna på läktaren att få tankarna att gå tillbaka till OS-turneringarna i Nagano och Salt Lake City.

Men två lika snabba svenska mål i samma period gav hopp ändå. Slovakien kunde efter en onödig svensk utvisning i offensiv zon ta ledningen på nytt bara 48 sekunder före andra periodens slut.

Slovakien kunde stärka av målet i slutskedet av andra perioden öka på till 4-2 i början av den tredje perioden.

Daniel Alfredsson gav Tre Kronor nytt hopp då han efter 9.39 reducerade till 3-4. Men den svenska pressen under de sista tio minutrarna räckte inte. Visst fanns det chanser men då stod den slovakiske målvakten Jaroslav Halák för ett antal spektakulära räddningar.

Slovakien spelade smart mot Tre Kronor och genomförde sin taktik konsekvent. En taktik som gick ut på snabba spelvändningar mot ett ganska trögt svenskt försvar och säkra uppspel efter sargerna.

Om den svenska kvartsfinalinsatsen inte kommer gå till historien som någon av ishockeyns höjdpunkter kommer säkert Kanadas kvartsfinal mot Ryssland att göra det - i varje fall i kanadensiska ögon.

Det var nämligen ett hockeyfyrverkeri som Kanada bjöd på. Efter knappt 13 minuter hade Rysslands målvakt Jevgenij Nabokov, till vardags i NHL-laget San Jose, fått släppa in tre puckar. Det blev ytterligare en lite senare i perioden. En period som Kanada vann med 4-1. Kanadensarna fortsatte i samma tempo i den andra perioden som de vann med 3-2. Vid ställningen 6-1 lämnade in Nabokov. Med 7-3 i ryggen kunde hemmalaget lugna ned tempot i den sista perioden och spela av den. 7-3 stod sig matchen ut och nu hade tuppkammen rest sig rejält på Lönnlövens spelare inför semifinalen mot Slovakien.

En semifinal som hemmalaget var storfavoriter i efter uppvisningen mot Ryssland. Men det skulle visa sig bli en betydligt svårare match även om det efter de två första perioderna såg ut att bli en bekväm kanadensisk seger. Inför slutperioden ledde Kanada med 3-0 men matchen tände till när Slovakien först reducerade till 1-3 efter elva minuter och 2-3 efter 15 minuter. De avslutande fem minutrarna blev en pärs för både hemmasspelarna på isen och fansen på läktarna.

Kanada kunde tacka Roberto Luongo som storspelade i målet och svarade för en rad av kvalificerade räddningar i slutskedet och dessutom hade turen på sin sida. Inte minst när det var sju sekunder av matchen då Slovakiens Pavol Demitra hade ett helt öppet mål men lyckades med konststycket att få pucken över målet.

Demitra – hjälte i kvartsfinalen mot Sverige, blev nu något av syndabock i stället.

Den kanadensiska segern innebar att drömfinalen var ett faktum. Detta sedan USA slagit Finland i den andra semifinalen med 6-1. USA krossade Finland som var ett slaget lag redan efter knappt 13 minuter i den första perioden. Då hade Finlands båda målvakter släppt in sex mål.

Världsmålvakten Miikka Kiprusoff gav upp efter fyra insläppta puckar varav den första efter drygt två minuter var en riktig bjudning från hans sida.

I finalen tog Kanada kommandot mot turneringens yngsta lag, USA, och ledde med 2-0 efter halva matchen. Men USA reducerade till 1-2 efter knappt 13 minuters spel i den andra perioden. USA pressade och pressade men lyckades inte få in någon puck bakom den än en gång storspelande Luongo i det kanadensiska målet.

Men den amerikanska pressen skulle ändå betala sig. Med sex utespelare på isen lyckades USA få in en kvittering när det var 25 sekunder kvar av matchen och en oviss förlängning väntade.

Där dominerade Kanada och laget hade två ribbskott och två stolpskott innan Kanadas 22-årige superstjärna, Sidney Crosby, kunde avgöra med sitt 3-2 mål. Ett mål som bar tillfälligheternas prägel men vad gjorde det.

Det guld som verkligen var det som gällde för Kanada under OS var säkrat. Ett guld som en hel nation mer eller mindre krävde. De övriga 13 OS-gulden kom liksom i skymundan.

I bronsmatchen kom Finland igen och kunde vända ett 1-3-underläge mot Slovakien till seger med 5-3 och därmed säkra OS-bronset.

I damturneringen handlade det som vanligt om två nationer – Kanada och USA.

Inför den var de båda lagen naturligtvis obesegrade. Kanada kom till den med målskillnaden 46-2 medan USA hade 40-2.

Det säger en hel del om klassen på de båda lagen men lika mycket om klassen på de övriga sex lagen i damturneringen.

Damkronorna, som tog silver i Turin, hade målsättningen medalj och var inte långt ifrån att infria det löftet.

Laget tog sig till semifinal mot USA via segrar mot Schweiz (3-0) och Slovakien (6-2).

I gruppspelsmatchen mot Kanada blev svenskorna helt överkörda. Hemmalaget vann med förkrossande 13-1 och ledde efter två perioder med 12-0.

I semifinalen väntade USA och, tyvärr, ytterligare en överkörning. Det fanns förhoppningar på att Damkronorna skulle kunna upprepa succén från Turin då de slog USA i semifinalen men den här gången räckte det svenska spelet inte till på långa vägar. Men laget hängde

med hyggligt i halva matchen även om man aldrig var nära att kunna rubba USA. Underläge med 1-5 efter två perioder blev till slut 9-1 till USA.

I den andra semifinalen kunde Kanada slå Finland med 5-0. Siffror som Finland kan tacka en storspelare Noora Rätty i målet för att de inte rakade i höjden.

För Sveriges del innebar det match om OS-bronset mot Finland. En match där Damkronorna fick jaga finländsk ledning. Damkronorna kvitterade till 2-2 en bit in i den tredje perioden och hade chansen att ta ledningen i slutet av matchen då en helt fri Maria Roth via Rätys arm och målribba missade. Matchen gick till förlängning. En förlängning som varade i 2.33 minuter då Finland lite turligt fick in brons pucken.

Damturneringen visade tydligt på sportens problem. Gapet mellan de två stora nationerna hade växt och inte minskat sedan den förra OS-turneringen och den svenska trestegsraketen med brons i Salt Lake City 2002, silver i Turin 2006 slutade med en fjärde plats i Vancouver.

Den väntade finalen mellan Kanada och USA avgjordes av hemmanationens yngsta spelare i laget, 18-åriga Marie-Philip Poulin som gjorde matchens båda mål i den första perioden.

Poulin tillsammans med målvakten Shannon Szabados var de stora finalhjältinnorna i Kanada.

Konståkning

Att vara regerande världsmästare i singel är enligt traditionen inte den allra bästa förutsättningen för att också erövra ett OS-guld.

På herrsidan är USA ett lysande undantag. En amerikansk världsmästare har alltid lyckats med att ta "dubbeln".

OS i Vancouver var inget undantag. Evan Lysacek kunde ta guld efter åk som genomsyrades av passion, inlevelse och jämnhet.

Regerande OS-mästaren, Jevgenij Plusjenko, Ryssland, slutade tävla efter Turin men gjorde comeback till Vancouver fick nöja sig med en silvermedalj. Hans åkning var tekniskt sett nästan perfekt med höga perfekta hopp men dess emellan saknades passionen och jämnheten.

Plusjenko muttrade besviket något om att han ändå var bäst men han förlorade utan tvivel en guldmedalj i sitt fria program där amerikanen med sin känsla fick domarna på sin sida.

Lite i skymundan svarade Adrian Schultheiss för en klart godkänd insats med sin 15:e plats. Adrian skrev in sig i historieböckerna som den förste nordiske åkaren att sätta en kvadrupel.

På damsidan var förväntningarna enorma på världsmästarinnan Kim Yu-Na, Sydkorea.

Kims värsta och egentligen enda konkurrent om OS-guldet var 2008 års världsmästarinna Mao Asada, Japan.

Kim satte standarden redan i det kort programmet med en fantastisk åkning där hopp och landningar var så nära perfektionen man kan komma. Domarna belönade också hennes åkning med 78,50 poäng. En poängsumma som aldrig tidigare någon åkare fått för ett kortprogram.

Asadas korta program var även det på allra högsta nivå och poängskillnaden var 4,74 poäng inför friåkningen. En differens som på intet sätt var ouppnåelig.

Kims friåkning var också den en uppvisning i perfektion. Elva hopp varav tre tripplar fick publiken att efter fyra minuters uppvisning hänfört stå upp i bänkarna och ge Kim en stående och lång ovation.

Asada inledde sitt program i ett rasande tempo med bland annat två tripplar som hon satte men efter ungefär två minuters åkning fick Asada problem med en landning och missade sedan att fullfölja en trippel.

Därmed var guldet klart för Kim som av domarna fick poängen 228,56 vilket också är den högsta sammanlagda poäng som utdelats på damsidan. Kim hade själv den tidigare noteringen. Asada fick nöja sig med silver slagen med 23 poäng.

För 30 år sedan fick kinesen Yao Bin finna sig i att tillsammans med sin partner bli mer eller mindre utskrattad när han tävlade internationellt. Yao Bin lade sin tävlingskarriär åt sidan och satsade på att som tränare bygga upp kinesisk paråkning.

Yao Bin såg till att kinesiska paråkare numera aldrig blir utskrattade när de tävlar internationellt. Nu möts de av respekt.

Yao Bin var också mannen bakom guldmedaljörerna i Vancouver. Paret Zhao Hongbo och Shen Xue såg till att Kina tog nationens första OS-guld i paråkning.

Ett historiskt guld i många aspekter. Ryska, eller rysktalande nationer, har tagit tolv raka guld. I Vancouver blev det inte ens en medalj.

Guldparet, 36 och 31 år gamla, har en lång karriär bakom sig. Första VM-medaljen, silver, togs 1999. I olympiska sammanhang fanns det två bronsmedaljer, 2002 och 2006, före Vancouver. Tre VM-guld har det också blivit och efter det senaste, 2007, beslutade paret att dra sig tillbaka.

Men drivkraften att ta ett OS-guld kom tillbaka och 2009 var de tillbaka i hetluften igen. Tillsammans med Yao Bin blev det en lyckad guldkombination. OS-silvret gick också till Kina medan de regerande världsmästarparet från Tyskland, Robin Szolkowy/Aliona Savtjenko fick nöja sig med brons.

Isdansen i Pacific Coliseum fick hela arenan att vibrera av guldglädje. Hemmaparet Scott Moir och Tessa Virtue gjorde en i det närmaste perfekt insats i originalprogrammet och vägen låg öppen till ett OS-guld.

Men publiken satte hjärtat i halsgropen sedan det amerikanska paret Charlie White och Meryl Davis svarat för en hisnande uppvisning i friåkningsvilket satte en enorm press på hemmafavoriterna. Men Moir/Virtue höll för det enorma tryck som rådde i den kokande arenan när de kom in för att avsluta tävlingen.

Frågan var om deras program skulle räcka till seger? De gjorde inga misstag och svarade för ett perfekt samspel. När domarsiffrorna kom upp exploderade Pacific Coliseum. Med knappt sex poängs marginal säkrade de Kanadas första isdansmedalj på 22 år i isdans.

Rodel

Whistler Sliding Centre var diskussion för sin tuffa och snabba bana både före och under OS.

Rodel- bob- och skeletonåkare kunde vittna om en teknisk svår bana som inbjöd till mycket höga hastigheter.

Dagen före OS-invigningen omkom den georgiske rodelåkaren Nodar Kumaritasjvili då han tappade kontrollen i banans sista kurva. Den 21-åriga georgiern slungades över kanten rätt in i en järnstolpe. Trots att sjukvårdspersonal var på plats bara minuten efter så stod hans liv inte att rädda. Han avled av skadorna på det sjukhus han flugits till.

Arrangörerna och Internationella rodeförbundet, som var tekniskt ansvariga för tävlingen, fick stark kritik. Ingen kunde förklara varför det inte fanns något skydd i den sista kurvan. När rodeltävlingarna började dagen efter invigningen hade man fått upp ett skydd, ändrat på banprofilen så att åkarna förhindrades att komma för högt upp i kurvan samt inte minst flyttat ned starten så att hastigheten sänktes med cirka tio kilometer i timmen.

Men det var naturligtvis en tryckt stämning bland de 12 000 åskådarna efter dödsfallet.

Kumaritasjvili hedrades under invigningen med en tyst minut och de olympiska flaggorna vajade på halv stång på samtliga OS-områden invigningsdagen.

När herrarnas singeltävling avgjordes dagen efter den tragiska olyckan återställdes ordningen i och med att Tyskland tog guld. I Turin fyra år tidigare fick Tyskland lämna herrtävlingen utan medalj. Något som inte hänt på 22 år.

Den här gången var det inget snack om saken. Felix Loch var snabbast i alla fyra åken. Loch blev som 18-åring historiens yngste världsmästare 2008 och han tog titeln 2009 också. Han slog samma år hastighetsrekord i OS-banan då han höll en hastighet på 154 km/h.

Den tyska dominansen underströks av att David Möller tog silver.

I damtävlingen blev det också tyskt högst upp på den olympiska prispallen genom Tatjana Hüfner. Hon förvandlade sitt brons från Turin till guld i Vancouver. Hüfner, som dominerat damrodeln sedan Turin, var snabbast i tre av de fyra åken och hennes segermarginal blev 49 hundradelar vilken var den största segermarginalen sedan OS i Lillehammer.

I dubbel försvarade det österrikiska brödraparet Andreas och Wolfgang Linger sina OS-guld från Turin. Det var 30 år sedan ett par lyckats försvara ett OS-guld.

Skeleton

Herrarnas skeleton-tävling blev ett drama där hemmaåkaren Jon Montgomery hade hundradelarna på sin sida.

Montgomery hade också en fördel av att ha kunnat träna betydligt mer i OS-banan i Whistler Sliding Centre än sina konkurrenter.

Guldstriden stod mellan Montgomery och Lettlands Martin Dukurs.

Lettländaren tog kommandot i det första åket och var snabbast med tre tiondelar vilket är en stor marginal i dessa sammanhang. I det andra åket kom kanadensaren närmare men med bara två hundradelar. I det tredje åket närmade sig Montgomery och marginalen inför det sista åket var 18 hundradelar.

Med ett normalt åk skulle Dukurs ha stora möjligheter att hålla undan. Men lettländaren tappade linjen i en kurva och den missen kostade honom guldet då Montgomery fick till ett perfekt åk och kunde vinna med sju hundradelar.

På damsidan blev spänningen inte lika stor. Där grundlade brittiskan Amy Williams OS-guldet redan i det första åket som hon tog hem med tre tiondelars marginal. Williams guld var Storbritanniens första individuella OS-guld på 30 år.

Skidor, alpint

I Turin dominerade Österrike de alpina grenarna med 14 medaljer. Den dominansen bröts i bergen i Whistler Creekside. USA tog nu över tronen med åtta medaljer. Notabelt är att de österrikiska herrarna inte tog en enda medalj.

Herrarnas störtlopp inledde de alpina tävlingarna som kom igång först efter två dagars väntan på bättre väder.

Väntat på en stor succé hade också schweizaren Didier Défago gjort. 33-åringen från Morgins hade fram till störtloppet i Whistler bara vunnit två störtlopp i världscupen och det var inom loppet av en vecka 2009 i Kizbühel och Wengen.

Defago var rankad som nummer tre i det schweiziska störtloppslaget men varken Didier Cuch eller Carlo Janka hade samma fart under skidorna som 33-åringen. Défago slog Norges

Aksel Lund Svindal med sju hundradelar och blev därmed historiens äldste att hittills vinna ett OS-störtlopp.

Två dagar efter herrarnas störtlopp var det dags för damerna. Ett störtlopp som åkarna fick köra efter att fått genomföra två halva (!) träningsåk på grund av det dåliga vädret dagarna före. Banan var nu betydligt snabbare än den som herrarna bjöds på. Solen och kylan hade gjort sitt till för det. Speciellt den avslutande delen med ett spektakulärt hopp var betydligt snabbare än tidigare dagar.

Storfavorit var Lindsey Vonn, USA, som inför OS vunnit fem av sex störtlopp i världscupen. Hon startade också först av de seedade åkarna och hon hade i det läget att slå landsmaninnan Julia Mancuso som ledde efter ett för hennes del sensationellt bra åk.

Vonn höll för trycket och gjorde ett bra om än inte perfekt åk och tog ledningen med 56 hundradelar före Mancuso.

Vonns inte helt perfekta åk öppnade upp för Anja Pärson. Anja gjorde ett bra åk och hade silvermedaljen inom klart räckhåll inför den sista målskjutsen och det sista spektakulära hoppet.

Ett hopp som visade sig bli ödesdigert för Anja. Ett slag gjorde att hon kom in fel i hoppet. Hon flög cirka 60 (!) meter och hade inte en chans att parera detta i nedslaget utan föll och både åkare och publik höll andan när Anja i hög fart först tog med sig en port för att sedan hamna i skyddsnetet. Fallet var skrämmande och många befarade det värsta. Men efter några långa minuter reste sig Anja.

Inga brutna ben men rejält mörbultad kunde Anja ta sig ned den korta biten till målfållan.

Väl hemma i OS-byn i Whistler började ett intensivt arbete med att försöka få Anja i "stridsdugligt" skick till superkombinationen som skulle avgöras dagen efter.

Anjas kropp var rejält blåslagen. Värst var den kraftiga blödningen i vänster vad.

Anja var inför OS en av huvudfavoriterna till guldet i superkombinationen. Men nu var förutsättningarna minst sagt förändrade.

Starten i superkombinationen blev en kamp om tiden.

Det gällde inte bara fysiskt utan också mentalt. Anja bestämde sig dock för att göra ett försök men det slutliga beslutet att ställa upp i störtloppsdelen tog inte Anja förrän minuten före start.

Anja startade som nummer 21 i en störtloppsbana där arrangörerna hade slipat ned det sista hoppet för att få ned farten och minska risken för ytterligare fall med risk för stora skador för åkarna.

När Anja startade visste hon att Lindsey Vonn var i ledning. Anja tog sig igenom störtloppet på ett sätt som måste betraktas som sensationellt med tanke på kraschen knappt ett dygn tidigare. I mål var hon slagen av Vonn med 1,41 sekunder men fortfarande, med sin sjunde plats, med en klar medaljchans inför slalomen senare på dagen.

Anja övertog ledningen efter sitt slalomåk som var godkänt men långt ifrån perfekt.

Av de återstående åkarna fanns det tre åkare som realistiskt kunde hota Anjas pallplats.

Julia Mancuso var en av dem men hon är inte känd som någon större slalomåkare. Hon hade visat att hon var i toppform efter silvret i störtloppet och hon petade ned Anja till silverplats med elva hundra delars marginal.

Det andra hotet var Maria Riesch, Tyskland, som hade ett försprång på 92 hundra delar efter störtloppet. Hon fick se sig slagen i slalomåket med några hundra delar av Anja men marginalen räckte för att ta ledningen inför Lindsey Vonn's åk som också var tävlingens sista.

Vonn hade tidigare under världscupsäsongen inte imponerat i slalom. Utkörningarna hade varit många och slalomsjälvförtroendet var inte det allra bästa för amerikanskan.

Vonn körde också ur och i målfällan kunde Anja Pärson jubla åt sitt OS-brons. Det var Anjas sjätte OS-medalj men frågan är om denna inte var den mest överraskande med tanke på omständigheterna.

Nästa alpina tävling på OS-programmet var herrarnas super-G. En disciplin som Norge dominerat sedan den kom in på OS-programmet med tre guld. Alla tre gångerna genom Kjell André Aamodt.

Super-G-banan var en riktig utmaning för åkarna. 2 200 meter lång, isig i början och med ett mjukare underlag i den andra hälften av banan. Amerikanen Bode Miller hade den bästa tiden när det vad dags för de sju bäst rankade åkarna att ta sig an banan.

Bäst av de sju lyckades Aksel Lund Svindal som redan i störtloppet visat kanonform. Han slog Miller med 28 hundra delar och såg därmed till att de norska traditionerna stod sig.

Den svenske veteranen Patrik Järbyn fastnade i en port och slog sig rejält. Som tur var visade det sig att inga ben var brutna och när Patrik kom tillbaka till OS-byn var det blåslagen och med några rejäla skrapsår i ansiktet.

Herrarnas super-G följdes dagen därpå av damernas. Banan var tekniskt mycket krävande och ett enda litet misstag fick ödesdigra konsekvenser för åkarna. Något som Anja Pärson fick erfaras. Efter cirka 30 sekunders åkning tappade Anja både linje, fart och tid och fick nöja sig med en elfte plats. Andrea Fischbacher, Österrike, fick till ett åk där allt stämde och utan misstag var hon svårslagen och segermarginalen blev en knapp halvsekund före Tina Maze, Slovenien.

I det omstuvade alpina programmet stod herrarnas superkombination på tur. Störtloppsbanan var som vanlig krävande medan slombanan var av det i dessa sammanhang i varje fall att betrakta som ganska enkel med brett mellan portarna.

Snabbats efter störtloppet var Aksel Lund Svindal som visade att storformen höll i sig.

Inför slomdelen tippade de flesta att medaljstriden skulle stå mellan norrmannen, Silvan Zurbriggen, Schweiz, och Ivica Kostelic, Kroatien, med amerikanen Bode Miller som outsider.

När Aksel Lund Svindal startade som siste man i slomdelen hade Bode Miller fått på ett kanonåk och toppade före Kostelic och Zurbriggen. Lund Svindal hade en marginal på 73 hundra delar till Miller. En marginal som krympt till 33 hundra delar efter första mellantiden. Efter den andra var det röda siffror för Norges hopp som definitivt släcktes när Lund Svindal gränslade. Bode Miller fick nu sin hett eftertraktade olympiska guldmedalj – hans tredje medalj totalt under detta OS.

Herrarnas storslalom blev en tät tävling. Efter det första åket i en tämligen enkel bana fanns elva åkare inom en sekund inför det andra åket. Carlo Janka, Schweiz, regerande världsmästare toppade efter det första åket. När Janka gav sig ut som siste man var det norskt på första platsen (Kjetil Jansrud) och på silverplats återfanns Aksel Lund Svindal.

Janka hade råd att tappa åtta tiondelar till Jansrud för att säkra guld. Tappade gjorde han också men inte mer än 41 hundra delar och därmed förpassade han den norska duon till silver- och bronsplatserna.

Efter några dagars soliga tävlingar fick damernas storslalom avgöras i lätt snöfall, dimma och plusgrader och dessutom över två dagar. Meningen var att storslalommen skulle ha körts den 24:e februari men då gick det bara att genomföra ett åk innan dimman satte stopp för det andra åket. Efter det första åket var det tätt i täten med tolv åkare inom loppet av en sekund. Anja Pärson fanns med där, 89 hundra delar från tätpositionen. Inför det andra åket fanns det förhoppningar på att Anja skulle avancera eftersom pappa Anders var banläggare och det betydde lite längre mellan portarna vilket skulle passa åkare som behärskade fart bra.

För Anjas del blev det ett misslyckat åk och hon hasade ned till 22:a plats. Trots allt bäst av alla svenskorna.

Segrade gjorde 20-åriga Viktoria Rebensburg, Tyskland, som i svåra förhållanden behärskade underlaget bäst och avancerade från sjätte plats till OS-guld.

Fredag 26:e februari kom äntligen de alpina tävlingarna i fas igen. Damernas slalom kunde avgöras enligt det uppgjorda programmet. Men Whistler Creekside visade nu igen upp sig från en sida som inte var optimal för alpina tävlingar.

Under det första åket föll snön i en blöt banan och än värre var det under det andra åket då snöfallet tilltog och temperaturen låg på nollstrecket.

De bäst seedade åkarna var de som också hade turen att få de bästa förhållandena. Bara en åkare utanför de sju bäst rankade slog sig in i toppstriden och det var Maria Pietilä-Holmner som efter det första åket låg på femte plats knappt tre tiondelar från en pallplats.

Maria "PH" fick till ett bra andra åk i de miserabla förhållandena som rådde och ledde när fyra åkare återstod. Först ut av dessa var Susanne Riesch, Tyskland, som körde ut och nu hade "PH" medaljkänning.

Men trion Maria Riesch, Tyskland, Marlies Schild, Österrike, och Sárka Záhrobská, Tjeckien, höll för trycket och tog guld, silver och brons i nämnd ordning. Maria "PH" fick finna sig i fjärdeplatsen, 32 hundradelar från bronset.

Sista dagens tävlingar i Whistler Creekside bjöd på blöt snö och plusgrader hela tävlingen.

Det första åket bjöd på en ganska rak bana i ett enkelt hang.

Rappast var Italiens Giuliano Razzoli före Sloveniens överraskning Mitja Valencic. André Myhrer låg tia med sju tiondelar upp till pallen.

André fick på ett bra andraåk där han framför allt hade rejält med fart ut på flacken. Tiden stod sig länge som den bästa och det var inte förrän det var fyra åkare kvar som André blev nedpetad från tätpositionen av Ivica Kostelic, Kroatien. Trean Benjamin Raich, Österrike, kunde inte rå på Myhrer och inte heller Valecic. Den svenska slalommedaljen var därmed klar. Nu hängde det på Razzoli om det skulle bli ett silver eller brons för svensken.

Razzoli kunde med 16 hundradelar slå Kostelic och ta Italiens första herrslalomguld på 22 år.

André Myhrer var snabbast i det andra åket och den här gången hade han hundradelarna på sin sida. Marginalen till fjärde platsen var fem hundradelar. I Turin 2006 var marginalen mellan trean och fyran tre hundradelar och då var inte hundradelarna på Myhrers sida.

Backhoppning

Hopptävlingarna blev helt utan sensationer. De etablerade hopparna i världscupen dominerade och främst av dessa var Simon Ammann, Schweiz. I Salt Lake City 2002 vann hann de båda individuella gulden och i Whistler upprepade han bravaden. Att han var en värdig segrare visade han med eftertryck genom att ha de fyra längsta hoppen i både den lilla- och stora backen. Notabelt är att prislistan vad det gäller medaljörer blev den samma i båda de individuella tävlingarna.

Lagtävlingen tog Österrike hem.

Freestyle

Ski cross gjorde debut på OS-programmet vilket innebär att inom freestyle-begreppet rymms förutom ski cross även puckelpist och hopp.

Sverige var representerat i ski cross och puckelpist.

Jesper Björnlund hade imponerat i världscupen i puckelpist tidigare under säsongen med bland annat två förstaplats.

Jesper kvalade in som femma till finalen, femma blev också slutplaceringen för honom i Turin, men tempot i banan var inte tillräckligt för en topplacering. I stället föll Jesper tillbaka till en slutlig åttonde plats.

Inför spelen i Vancouver hade Kanada inte lyckats med att ta något guld på de två tidigare spelen som man arrangerat, sommarspelen i Montreal 1976 och vinterspelen i Calgary 1988.

Men den bilden skulle förändras på den första tävlingsdagen och platsen var Cypress Mountains en liten bit norr om Vancouver.

För där i puckelpistbacken fick hemmaåkaren Alexandre Bilodeau på sitt livs åk och inför en helt hysterisk publik flöt och flög han fram över pucklarna och landade också sina hopp perfekt. Segermarginalen blev 0,17 poäng till en annan kanadensare men tävlande för Australien. Dale Begg-Smith, som var huvudfavorit, hade lämnat det kanadensiska landslaget efter bråk med det egna förbundet och sponsorer och i stället börjat tävla för Australien. Nu var Begg-Smith inte bitter efter guldmisken. Han konstaterade att om han skulle förlora så var det bäst om det var mot en kanadensare.

På damsidan, där Sverige inte hade någon representation, förbyttes tårar av sorg 2006 i Turin till tårar av glädje i Cypress Mountain.

I Turin fastnade då 20-åriga Hannah Kearney, USA, i startgrinden och missade finalen. Den här gången gjorde hon inte om misstaget och i det lätta regnet presterade hon åk som aldrig skådats i en puckelpistbana. Hon tog guldet före regerande OS-mästarinna Jennifer Heil, Kanada.

Ski cross gjorde debut på OS-programmet i Vancouver och den knappt 1 200 meter långa banan bjöd på spektakulära tävlingar.

På herrsidan hade Sverige fullt lag, d v s fyra åkare, och det fanns medaljförhoppningar på laget och främst på Lars Lewén men han försvann redan i åttondelsfinalen.

Bäst lyckades Eric Iljans och Tommy Eliasson som nådde kvartsfinalen men där tog det slut utan att de haft något med semifinalplatserna att göra.

Favorit till guldet var kanadensaren Christopher Delbosco men hans chans till seger och medalj försvann vid ett av de 26 hoppen i banan. Guldet gick till Michael Schmid, Schweiz.

På damsidan hade Sverige en deltagare, 22-åriga Anna Holmlund.

Anna var ny i ski cross. Hon hade tränat ski cross i knappt två år. Månaderna före OS slog hon igenom internationellt med två segrar i världscupen. Men en krasch störde uppladdningen inför OS. Anna ådrog sig en hjärnskakning och fick vila från träning.

I kvalet verkade detta inte bekomma henne. Där var Anna snabbast. I semifinalen missade Anna starten och var chanslös och hon fick nöja sig med att köra B-final där hon kom tvåa och således sexa totalt.

Anledningen till att hon missade starten i semifinalen och en finalplats var enligt henne själv att hon saknade kraft i armar och ben. Det ofrivilliga träningsuppehållet efter kraschen var säkerligen en starkt bidragande orsak till det.

I hopp, som helt saknade svensk representation, togs herrguldets av en riktig veteran. 31-åriga vitryssen Aljaksej Hrysyn, Vitryssland, fick äntligen till en fullträff med två perfekta finalåk där hans volter och perfekta nedslag var oslagbara.

På damsidan gick segern till formstarka Lydia Lassila, Australien. Hon kom till Cypress med två färskas världscupsegrar. Efter det första finalhoppet ledde kinesiskan Xu Mengtao men hon missade grovt i andra omgången vilket öppnade för Lassila som noterade poängen 214,74 vilket är den högsta segerpoängen i OS-sammanhang hittills. Segermarginalen var drygt sju poäng.

Längdåkning

En bit utanför Whistler i Callaghan Valley hade OS-arrangörerna byggt en helt ny OS-arena i den tidigare vildmarken. Varsamt och på ett ganska begränsat område hade man fått in hoppbackar, längdstadion och skidskyttstadion.

På längdstadion regerade Sverige och Norge. Den svenska medaljskörden blev totalt sju medaljer (3-2-2) medan Norge var snäppet bättre med nio medaljer (5-2-2).

Längdåkningens kung respektive drottning blev Norges Petter Northug med fyra medaljer (2-1-1) och Marit Björgen (3-1-1). De var delaktiga i samtliga de norska skidmedaljerna!

Sverige fick en drömstart på det olympiska längdäventyret. Först ut i spåren var damerna och 10 km fri stil. I förhandssnacket var de svenska experterna eniga om att det här var Charlotte Kallas stora (guld)medaljchans.

Frågan var hur den 22-åriga OS-debutanten skulle hantera favoritskapet i den knivskarpa konkurrensen.

Efter en kall natt var det vid starten någon plusgrad. Spåren hade saltats under natten och var hårda och bjöd på ett i det närmaste perfekt underlag för åkarna.

I den seedade gruppen fanns förutom Kalla också Anna Haag. Båda visade tidigt att de ville vara med i toppen och slåss. Efter 2,3 kilometer var det till och med dubbelt svenskt i toppen. Vid varvningen var det fortfarande svenskt i topp genom Charlotte Kalla som nu skuggades av Marit Björgen som var drygt nio sekunder efter svenskan. Haag hade däremot tappat i de svåra utförslöperna ned mot varvningen. I de krävande stigningarna efter varvningen tappade konkurrenterna mot Kalla som ledde med 12,3 sekunder efter 7,3 kilometer före Kristina Smigun-Vähi, Estland, som var tillbaka i världseliten efter att ha fött barn.

Anna Haag var också med i toppen efter en stark klättring men i backarna ned mot skidstadion tappade hon fart igen och fick nöja sig med en fjärde plats bara fem sekunder från bronset som Björgen tog.

Charlotte Kalla höll hela vägen in i mål även om hon tappade några sekunder från mellantiden vid 7,3 kilometer. Men segern var aldrig hotad och marginalen till Smigun-Vähi blev knappt sju sekunder.

Charlottes guld var det första OS-guldet på 42 år på en olympisk distanstävling och man kan också notera att Charlotte var den tredje yngsta segraren i OS-historien och att det var Charlottes första mästerskapsguld.

Några timmar efter svenskguldet var det dags för herrarnas 15 kilometer. Föret var inte lika perfekt. Plusgraderna hade gjort spåren både mjukare och tyngre.

Marcus Hellner startade näst sist i den seedade gruppen och hade bara Petter Northug som själv hade utsett sig till guldfavorit. Norrmannen hade dock en bedrövlig dag och var redan efter halva loppet borta från tättstriden. Till slut blev det en 41:a plats drygt två minuter från guldet.

I stället var det kvartetten Hellner, Dario Cologna, Schweiz, Lukás Bauer, Tjeckien, och Pietro Piller Cotter, Italien, som dominerade tävlingen.

Efter halva loppet såg medaljstriden ut att stå mellan Hellner, som ledde, Cologna och Piller Cotter. Från varvningen och upp till 12,4 kilometer stumnade Hellner i stigningarna och låg där trea medan Bauer fått nya krafter och tog in på trion.

Hellner hade bronset inom räckhåll ända in på mållinjen. Men med stumma ben hade han inte sekunderna på sin sida utan fick se bronsmedaljen försvinna med 1,5 sekunders marginal. Colognas seger var odiskutabel – segermarginalen blev betryggande 24 sekunder före Piller Cotter som i sin tur hade drygt elva sekunders marginal till starkt spurtande Bauer.

Men Hellners imponerande lopp lovade gott inför fortsättningen.

Damernas sprinttävling fick en dramatisk upptakt. En av huvudfavoriterna till guld, Petra Majdic, Slovenien, halkade av banan och föll ned i en ravin. För att kunna återhämta sig från fallet fick hon starta sist i kvalet.

Ett kval där Anna Olsson hade den tredje bästa tiden efter suveräna Marit Björger. Sverige fick med alla sina fyra åkare och även Majdic klarade kvalet utan några större problem.

I kvartsfinalerna reducerades den svenska fyrklövern till en duo sedan Hanna Falk och Ida Ingemarsdotter fått vika ned sig. Falk var inför OS ett medaljhopp men en skada inför OS-starten gjorde att hon var långt ifrån den medaljform hon tidigare visat inför spelen.

I semifinalen gick Anna Olsson enkelt vidare till final medan Magdalena Pajala blev femma i sitt heat och en slutgiltig tionde plats vilket var klart godkänt.

I finalen, dit också Majdic gått, fick storfavoriten Marit Björger en usel start men i uppforsbacken fick hon kontakt med ledande Justina Kowalczyk, Polen, och Anna Olsson.

På upploppet handlade det om Björger och Kowalczyk medan bronset skulle göras upp mellan Anna Olsson och Petra Majdic som gjort en stark avslutning.

Björger kunde säkra guld, Kowalczyk tog silvret medan Anna Olsson fick se sig nedspurtad av Petra Majdic.

Majdic prestation visade sig vara av bragdkaraktär. När hon senare på eftermiddagen undersöktes på sjukhus kunde man där konstatera att hon i det ödesdigra fallet på morgonen brutit sex revben och fått den ena lungan punkterad.

På herrsidan hade Sverige stora förhoppningar på Emil Jönsson. I kvalet hade Emil den näst snabbaste tiden och det såg lovande ut för fortsättningen.

Olympiamästaren från Turin, Björn Lind, föll bort redan i kvartsfinalen. Visserligen ledde han större delen av loppet men på upploppet fick han ge sig mot bland annat Rysslands Nikita Krjukov.

Emil Jönsson vann sin kvartsfinal men det där rätta trycket i åkningen fanns ändå inte där.

Farhågorna besannades i semifinalen där han när upploppet närmade sig fick se sig omåkt av Norges Peter Northug och Ola Vigen Hattestad. Väl inne på upploppet fick Emil se norrmännen susa ifrån och alla medaljdrömmar försvinna. Emils heat var dessutom långsammare än det första heatet där både trean (Krjukov) och fyran tog en finalplats.

Nu blev det en final utan en enda svensk åkare. Ett scenario som få trott på.

Finalen blev en riktig rysare. Aleksandr Panzjinsky chocköppnade och ingen av konkurrenterna hade förmåga att följa hans furiösa tempo med ett undantag och det var landsmannen Krjukov som tog in meter för meter. På upploppet var det dem emellan som

guldstriden stod. De tre norrmännen i finalen var helt borta. Trea Northug gled in nio sekunder efter segraren.

Vem vann? Ja, där fick målfoto avgöra mellan de båda ryska åkarna. Krjukov, som kom med i finalen på tid, var den som var bäst på att tänja kroppen över mållinjen och vann med någon futtig centimeter.

Efter den individuella sprinten var det dags för damernas skiathlon. D v s 7,5 kilometer i klassisk stil, sedan skidbyte och 7,5 kilometer i fri stil.

Callaghan Valley bjöd på ett strålande vårväder med drygt tio grader i luften. I den klassiska delen föll Charlotte Kalla och tappade viktiga sekunder. Men Kalla jobbade sig tillbaka till tätklungan men när tempot skruvades upp i den visade det sig att hon förbrukat allt för mycket kraft i jakten på täten efter fallet och vid skidbytet var hon 25 sekunder efter täten. Med i täten fanns däremot Anna Haag. En tätklunga på sju åkare decimerades till en åkare i täten (Marit Björgen) som jagades av en trio bestående av Haag, Justyna Kowalczyk, Polen, och Kristin Steira, Norge.

När Kowalczyk försökte ta upp jakten på den bortflyende Björgen såg det ut som om Haag skulle få släppa men Steira drog med sig Haag och de båda kunde fånga in polskan som fått ge upp tankarna på att komma ifatt Björgen.

In mot skidstadion kunde Anna Haag på perfekta skidor glida förbi de två konkurrenterna och på upploppet hade de båda inte kraft att kämpa ned svenskan.

Anna Haag vann silvret fyra tiondelar före Kowalczyk och fem tiondelar före Steira som hamnade utanför prispallen. Marit Björgen tog här sitt andra guld under spelen. Fler skulle komma.

Herrarnas skiathlon avgjordes i samma flödande sol som damernas dagen före. Frågan var här om de svenska herrarna, och Marcus Hellner i synnerhet, skulle kunna blanda sig i medaljstriden.

Hellner och Johan Olsson fanns med i täten under de 15 första kilometrarnas klassiska åkning. Anders Södergren blev pååkt och tappade placeringar och tempo medan Daniel Richardsson fick problem med en stav och tappade placeringar.

Vid skidbytet gjorde Johan Olsson en liten fräckis och fick en lucka till det övriga fältet. Ingen var intresserad av att täppa till den lilla lucka som uppstod. I stället kunde Johan i ensamt majestät dra ifrån ytterligare till en ledning som var 25 sekunder som mest.

I klungan såg Anders Södergren och Marcus Hellner till att farten inte ökades. När någon konkurrent försökte sig på en tempohöjning var Södergren och Hellner där direkt och såg till att tempot hölls på en nivå som gynnade den bortflyende Johan Olsson.

Den svenska taktiken höll i 25 av de 30 kilometrarna. Då kunde inte ryssen Aleksandr Legkov hålla sig längre och de båda svenskarna kunde inte heller hejda honom. I ett slag minskade avståndet till Johan Olsson med tio sekunder. Tempoökningen gjorde också att den jagande klungan splittrades upp rejält.

I slutet av den sista stigningen var Johan Olsson upphunnen. Nu handlade det om fyra åkare – Olsson, Hellner, Tobias Angerer, Tyskland, och ryske Legkov.

I sista utförslöpan in mot stadion kunde Marcus Hellner glida förbi konkurrenterna och få en lucka som varken Angerer, Olsson eller en stum Legkov kunde göra något åt.

Johan Olsson kunde inte kontra mot Angerer på upploppet men kunde hålla undan för Legkov och bärga en bronsmedalj.

Svenskt guld och brons var en utdelning som överträffade det mesta.

Men framför allt var sättet som medaljerna bärgades på något utöver det vanliga.

Den svenska lagtaktiken överraskade konkurrenterna. De båda medaljörerna var snabba att just hylla laginsatsen och kanske framför allt Anders Södergrens uppoffrande arbete som "lågfarthållare" i klungan.

Två dagar efter herrsuccén fanns det hopp om ytterligare svenska medaljer i sprintstafetterna.

Den svenska lagledningen hade fått angenäma problem inför sprintstafetten. Inför OS var huvudspåret att Anna Olsson, guldmedaljör i disciplinen i Turin 2006, skulle tillsammans med Charlotte Kalla försvara de svenska färgerna. Men Anna Haags toppform gjorde att lagledningen beslöt att ge Haag platsen ihop med Kalla.

De svenska tjejernas taktik var klar – högsta fart från början i semifinalen. Efter tre sträckor hade de båda avgjort semifinalen och kunde med säker marginal vinna före Norge och USA.

Den lyckosamma taktiken kördes i repris i den efterföljande finalen. Men den här gången hängde fler lag på. När Charlotte Kalla körde sin sista och lagets femte sträcka fick Italien och Ryssland problem medan Tyskland genom Evi Sachenbacher-Stehle hängde med i Kallas tempo.

På slutsträckan kom det att handla om Anna Haag och Claudia Nystad. Tyskan kunde avgöra i den sista utförslöpan då hon gled ifrån Haag och efter det var det inget snack om vem som skulle ta guld. Men den svenska silvermedaljen var en vunnen medalj och Charlotte Kalla och Anna Haag tog nu sina andra olympiska medaljer. Det var 42 år sedan som en svensk damåkare tagit två medaljer på ett OS.

De svenska herrarna var inte lika lyckosamma som damerna. Problemen började redan dagen före då sprintankaret Emil Jönsson insjuknade.

Med kort varsel fick Teodor Peterson ta hans plats. I den individuella sprinten blev Teodor elva och gjorde då en fullt godkänd insats. Men i stafetten var han långt ifrån den form han visade i den individuella tävlingen.

I sista backen på hans första sträcka, lagets andra, föll Teodor och bröt staven och tappade direkt tolv sekunder.

Marcus Hellner kunde plocka in försprånget och växlade samtidigt med de övriga topplagen. Men på den fjärde sträckan tappade Teodor igen och historien upprepade sig då Hellner återigen körde ikapp klungan.

Men det hjälpte inte för på den sista sträckan var Teodor chanslös när tempoökningen kom.

Sverige var långt ifrån att upprepa sprintsuccén från Turin. Den här gången blev det inte ens en finalplats. Svenskarna hamnade till slut på en mycket blygsam 13:e plats.

Finalen vanns av Norge sedan Petter Northug avgjort i den sista backen med ett rejält ryck som Tysklands Axel Teichmann inte kunde svara på. Det var Northugs första olympiska guldmedalj och han var inte sen att visa lyckan över den.

Två dagar efter det svenska stafettfiaskot i sprinten var det dags för den klassiska stafetten 4x10 km för herrarna.

De två första klassiska sträckorna bjöd på ett riktigt ruskväder då snön vräkte ned och när snöandet väl upphörde fick fristilsåkarna kämpa mot dimman.

På den första sträckan var Daniel Rickardssons huvuduppgift att se till att favoritlagen från Norge och Tyskland inte fick någon lucka. Daniel körde stabilt och han och det övriga fältet lät Frankrike få en rejäl lucka men efter ett fall var Frankrikes försprång inhämtat. På den andra sträckan började det hända avgörande saker.

Johan Olsson var pigg och aktiv och både Norge och Tyskland släppa till en rejäl lucka.

Johan Olsson kunde ge Sveriges Anders Södergren några sekunders ledning på den tredje sträckan. Södergren väntade in Tjeckien och Frankrike och dessa tre kunde sedan hålla tempot upp vilket gjorde att varken Norge eller Tyskland kunde ta in något.

När Marcus Hellner växlade för den sista sträckan hade han och Martin Koukal, Tjeckien, och Frankrikes Emmanuel Jonnier nära 40 sekunders försprång på en vilt jagande Petter Northug.

Northug tog in sekund på sekund och när det sista varvet inleddes var norrmannen bara 15 sekunder bakom de tre i täten.

Men då, i den sista tunga backen, gjorde Marcus Hellner ett klassiskt ryck. Koukal och Jonnier hade inte en chans att hänga med i den enorma tempoväxling som Hellner chockade dem med.

För Northug, som känt en viss tätvittring, kom också Helleners ryck som en kalldusch. Normannen tappade direkt sekund på sekund på Hellner och fick nöja sig med att ta upp jakten på Frankrike och Tjeckien.

För Marcus Hellener blev de sista kilometrarna in mot mål en lugn resa. Norge med Northug var knäckt liksom även Tjeckien och Frankrike.

I lugn och ro kunde Marcus sedan defilera i mål med den svenska flaggan tryggt i näven och därmed var en klassisk svensk stafettseger inskriven i den svenska olympiska skidhistorien.

Damstafetten, 4x5 km, dagen efter var på kalkylerades på förhand som en svensk medaljgren.

Men förhoppningarna fick revideras då Anna Haag inte kunde ställa upp på grund av sjukdom och Charlotte Kalla och Magdalena Pajala inte varit helt kuranta.

Den svenska inledningen bådade dock gott då Anna Olsson visade fin form och spräckte fältet och kunde ge andrasträckans Magdalena Pajala ett försprång. Ett försprång som konkurrenterna hämtade in snabbt och när de sedan trappade upp tempot var det kört för Pajala som växlade över till Charlotte Kalla nära minuten efter täten.

Charlotte Kalla gjorde ett storlopp och hämtade in sekund på sekund och när hon växlade över till Ida Ingmarsdotter på slutsträckan var det bara Norge och Italien som var före.

Tillsammans med Finland och Tyskland tog Ida in på tätduon men Ida Ingmarsdotter orkade bara hänga med på det första varvet. Sedan kom tröttheten och Sverige fick nöja sig med en femte plats.

Norge och OS-drottningen Marit Björgen kunde enkelt defilera hem guldmedaljen före Tyskland och Finland.

Damernas sista distans var 30 kilometer masstart. En tävling som fick genomföras i regn vilket gjorde en redan tuff bana än mer krävande.

Sverige hade inga större förhoppningar på framskjutna placeringar då Anna Haag avstod på grund av sjukdom och för Charlotte Kalla var detta på pappret hennes sämsta disciplin och dessutom i klassisk stil som fortfarande inte är Charlottes favoritstil.

Fram till 20 kilometer hängde Charlotte Kalla och Anna Olsson med i täten. I backarna efter varvningen satt Norges Kristin Störmer Steira in ett ryck och då fick både Anna och Charlotte ge sig.

Anna Olsson ångrade sig efter loppet att hon inte bytte skidor efter 20 kilometer. Nu väntade hon ett varv till och då var det kört för hennes del och det blev till slut en nionde plats. Kalla körde på samma skidor hela loppet och valde att köra i sitt eget tempo när Steira

ryckte. Kalla åkte in på en sjätte plats vilket var hennes bästa placering på en tremil i karriären.

Guldstriden blev rafflande. När Steira ryckte var det bara Justina Kowalczyk, Polen, och Marit Björgen som kopplade på. Dessa två hängde ganska kvickt av Steira och en rafflande tvekamp mellan de två avgjordes först tio meter före mållinjen då polskan fick ett litet grepp och kunde knipa sitt första OS-guld.

Men Björgen hade ändå ingen anledning att vara nedstämd. Hennes OS-facit, tre guld, ett silver och ett brons, gjorde hennes position som OS-drottning ohotad.

På spelens sista dag var det dags för herrarnas femmil med masstart. En tävlingsform som fått utstå mycket kritik både från åkare och publik. Allt som oftast har det varit ett långt utdraget sömnpiller för att till slut bli tuff körning den sista kilometern från mål.

Men till många glädje fick OS-femmilen en helt annan karaktär. Visserligen kunde Petter Northug vinna efter en spurt men det var ett händelserikt lopp där många åkare var framme och drog hårt i täten varför vi slapp se en enda stor massa av skidåkare varv efter varv.

NU stod kampen om guldet mellan fem-sex åkare.

Tysklands Axel Teischmann hade ett litet grepp när upploppet började men med Petter Northug i bakhasorna var Teischmann ett lättfångat byte för norrmannen. Johan Olsson fanns med i spurtgruppen och såg ut att vara slagen i kampen om medaljerna när Dario Cologna, Schweiz, kom farande med både kraft och fart. Men Cologna tog i för hårt och kunde inte stå på benen i utgången av kurvan före målrakan och Johan kunde då säkert ta hem bronsmedaljen.

Daniel Richardsson gjorde ett mycket bra lopp och var aktiv under hela loppet. Till slut blev det en sjunde plats.

Nordisk kombination

Den nordiska kombinationen var allt annan än just nordisk.

Inte en enda nordisk medalj. Sverige har knappast några utövare alls och senast Sverige hade en deltagare på OS var 1960. Norrmännen hoppar för kort medan finländarna åker för långsamt för att ha något med medaljstriden att göra.

Stormakten heter numera USA som med ett guld och tre silver dominerade tävlingarna.

Snowboard

USA dominerade tävlingarna tätt följt av hemmanationen.

Nattsvart var det däremot på den svenska sidan. Bara en enda deltagare. Daniel Bivesson blev utslagen redan i åttondelsfinalen i parallellstorlalom.

I den grenen stod hemmanationens hopp till den 34-årige hemmaveteranen Jasey Jay Anderson. Fyra OS-starter hade som bäst gett en femte plats. Nu blev det äntligen en fullträff för Anderson som vann guld efter en spännande final mot Benjamin Karl, Österrike.

I halfpipe heter megastjärnan Shaun White från USA. Han vann i Turin och han vann överlägset OS-tävlingarna i Cypress Mountain. White var nära att nå drömgränsen 50 poäng men fick nöja sig med 48,4.

Amerikanen hade redan efter det första finalåket säkrat guld men valde ändå att köra det andra. I båda åken presterade han rotationer och volter som ingen annan gjort före honom.

I crosstävlingen försvarade mästaren från 2006 sitt OS-guld också.

Amerikanen Seth Wescott var dock inte lika överlägsen som Shaun White i halfpipe.

Wescott såg länge ut att hamna utanför medaljerna i finalåket. Hemmahoppet Mike Robertson hade länge ledningen men när några hundra meter var kvar av den 1200 meter långa banan missbedömde kanadensaren en landning och tappade fart. Det räckte för att den rutinerade Wescott kunde smita förbi med bättre fart och passera mållinjen med en meters marginal.

På damsidan tog Holland sin första guldmedalj på snö då Nicolien Saurbreij vann parallellstorslalom. Holländskan var favorit och höll för trycket även om hon i det första finalåket besegrades av Jekaterina Iljutjina, Ryssland. Ryskan ledde med två hundradelar men satsade lite väl hårt i det andra åket vilket gjorde att den rutinerade Saurbreij med ett kontrollerat åk kunde vinna guld.

I halfpipe skulle medaljstriden stå mellan USA och Kina. Svaret blev – Australien.

Torah Bright kunde vinna efter säkra och bra höjd i tricken i pipen. Kinesiskorna satsade djärvt men missarna var alltför många för att det skulle räcka till medalj. Den amerikanska favoriten Hannah Teter, som vann i urin, var den enda som kunde hota Bright men Teter fick nöja sig med ett silver.

I crosstävlingen blev det hemmaseger genom rutinerade Maëlle Ricker. Kanadensiskan bor i Squamish som ligger i vägskalet upp till Whistler. I Turin hamnade Ricker precis utanför prispallen men den här gången höll satsningen hela vägen.

Guldfavorit var annars amerikanskan Lindsey Jacobellis. Det var hon som hade guld som i en liten ask i Turin när hon skulle showa till det i det sista hoppet. Hon missade och fick se sig omåkt. Den här gången fick hon nöja sig med att vinna B-finalen.

Skidskytte

På förhand fanns det många svenska medaljchanser och de svenska skidskyttarna, och då främst damerna, hade under världscupen visat att de var med i toppen.

Inför premiärloppet i Whistler, damernas sprint, var förväntningarna stora på svenska medaljer.

Anna Carin Olofsson-Zidek kom till start med två sprintsegrar i världscupen och Helena Jonsson ledde den totala cupen.

Anna Carin sköt en bom medan Helena sköt fullt. Detta skulle i normalfallet ha gett topplaceringar. Men inte denna gång. Ingen av de båda hade någon fart alls på skidorna.

Visst var det regnigt och blött i spåren men att det bara skulle räcka till en tolfte plats (Jonsson) och en 20:e (Olofsson-Zidek) var en chock för det svenska teamet.

De båda svenska världsåkarna var både förvånade och naturligtvis otroligt besvikna efter loppet.

Vallateamet hade också en hel del att förklara efter loppet.

Nu blev det en överraskande segrarinna då Anastasija Kuzmina, Slovakien, vann. För hennes del var segerreceptet perfekta skidor vilket gjorde att inte ens åkstarka Magdalena Neuner, Tyskland, kunde matcha henne på slutvarvet.

Om det var svåra väderförhållanden i damernas premiärtävling så var det inte mycket bättre för herrarna när deras första tävling, sprinten, avgjordes dagen därpå.

För herrarna del avspeglades det också i resultatlistan. De sex främsta hade startnummer ett till tio.

De första tio kunde åka i solsken medan de senare startande fick kämpa mot ett ymnigt snöfall och allt mer sladdriga spår. Spåren gjorde att åktiderna blev mediokra och snöfallet ställde till det på skjutvallen för åkarna.

För svensk del var Björn Ferry det stora glädjeämnet. Han sköt i svåra förhållanden felfritt och åktiden var trots allt ganska bra med tanke på förhållandena. Det blev en åttonde plats och chansen fanns fortfarande till en god placering i jaktstarten.

Guldet togs hem av Vincent Jay, Frankrike, som sköt felfritt, och när Norges Emil Hegle Svendsen missade ett skott i det liggande skyttet kunde han trots stark åkning hämta in fransmannens försprång.

Den 16:e februari inleddes med ett kraftigt snöfall som gjorde det tungt för damerna vars tävling avgjordes på förmiddagen.

Ettan och tvåan i sprinten, Kuzmina och Neuner startade i stort sett samtidigt. När Kuzmina missade ett skott i det andra liggande skytte kunde Neuner koppla ett grepp som Kuzmina aldrig kunde ta sig ur. Neuner sköt sedan två bom i det stående skyttet medan Kuzmina sköt en bom i stående men Neuners ryck efter Kuzminas första miss kunde slovakiskan aldrig ta in.

För svensk del såg det ganska bra ut då Helena Jonsson låg sju efter det liggande skyttet. Med det stående skyttet kvar var optimismen stor i svensklägret eftersom Helena Jonsson tidigare under säsongen varit hur säker som helst i det stående skyttet.

Men vad hände? Jo, Helena sköt två bom i det första stående skyttet och förhoppningar om en medalj försvann direkt.

Anna Carin Olofsson-Zidek fick en mardrömsstart på tävlingen då taffliga funktionärer missade hennes starttid och höll henne kvar i 15 sekunder på startlinjen.

Trots detta kunde Anna Carin hålla nerverna i styr och med ett felfritt skytte hade det blivit medalj. Nu blev det en bom och sedan arrangörerna dragit av 15 sekunder på hennes åktid så fattades det ändå tio sekunder upp till bronsmedaljen.

Några timmar efter damernas tävling var det dags för herrarnas jaktstart.

Björn Ferry hade det bästa utgångsläget av svenskarna dryga minuten efter Vincent Jay, Frankrike. De flesta experttipsen pekade på en seger för Emil Hegle Svendsven, Norge, som startade 13 sekunder efter fransmannen.

Men en miss i det liggande skyttet och sedan tre i stå grusade alla experters tips och Svendsens medaljdrömmar. Missarna öppnade för Björn Ferry och veteranen Einar Björndalen. Men Björndalens två bom i stå gjorde att även han försvann ur medaljdiskussionen.

Björn Ferry höll dock nerverna under kontroll och var felfri efter tre skjutningar och hade då också fått vittring på ledande Jay. De båda kom in samtidigt till det sista stående skjutningen och trots nervdaller blev det bara en bom för de båda.

På slutvarvet kunde Björn Ferry ganska enkelt knäcka Jay som också fick se sig passerad av Österrikes Sumann.

Björn Ferry kunde hålla tempot och ensam komma in på stadion och ta Sveriges tredje OS-guld i skidskytte genom tiderna.

Två dagar senare var det dags för distanstävlingarna. Som vanlig var det damerna som var först ut.

Även här fanns det förhoppningar på en svensk medalj. I världscupen tidigare under säsongen hade ju både Helena Jonsson och Anna Carin Olofsson-Zidek varit i topp.

Men Helena Jonsson hade tidigare under OS inte varit i närheten av världscupformen och någon förändring hade inte skett till distansloppet. En bom i första liggande skyttet och ytterligare två i nästa grusade alla förhoppningar om en framskjuten placering för Helena. Nu blev det en 49:e plats och Helena lämnade skidskyttstadion i tårar.

Anna Carin Olofsson-Zidek fanns med i täten ända fram till det sista skyttet då två bom förstörde dagen för henne och Anna Carin föll ned till en 17:e plats i resultatlistan.

Kuzmina och Neuner, som dominerat fram till distansen, sköt båda bort sig. Fem respektive tre bom gjorde att de båda var långt ifrån medaljerna.

Guldet togs nu av Norges formstarka Tora Berger. Guldet var historiskt – det var Norges 100:e i OS-sammanhang.

Masstartens 30 åkare stora startfält innehöll tre norrmän som alla hade kapacitet till seger, en fem dagar gammal guldmedaljör i Björn Ferry samt ytterligare några heta kandidater.

De norska åkarna föll ifrån efter uselt skytte och bäste norrmän blev 13:e.

Björn Ferry hängde med ett felfritt skytte ända till det sista stående skyttet. Två bommar grusade alla förhoppningar på ytterligare en medalj och en trött och resignerad Björn Ferry tog sig i mål som tolfte man.

Guldstriden stod efter det sista skytte mellan Jevgenij Ustjugov, Ryssland, och Pavol Hurajt, Slovakien. Ryssen knäckte Hurajt tidigt och kunde defilera i mål som etta.

Damernas masstart timmarna efter herrtävlingen var sista chansen för svenskorna Helena Jonsson och Anna Carin Olofsson-Zidek att ta en individuell medalj.

Helena sköt bort sig i det liggande skyttet med två bommar men avslutade felfritt i det stående skyttet vilket till slut gav henne en tionde plats.

Anna Carin hade en bom vid varje skjuttilfälle, totalt fyra bom, vilket till slut blev en 13:e plats. Snabbast i spåret var hon av alla men för en medalj hade det krävts ett bättre skytte.

Medaljstriden skulle avgöras i det sista stående skyttet. Först in på vallen var ryskorna Olga Zajtzeva och Olga Medvetseva tillsammans med Teja Gregorin, Slovakien.

Gregorin sköt bort sig medan Medvetseva sköt alldeles för långsamt för att hänga med.

Snabbt sköt däremot de båda tyskorna Magdalena Neuner och Simone Hauswald som båda kunde ta upp jakten på Zajtzeva. Neuner kunde ganska omgående fånga in ryskan och sedan knäcka henne i stigningarna på slutvarvet. Guldmedalj nummer två var därmed säkrad för Neuner.

Zajtzeva kunde hålla undan för jagande Hauswald och ta silvermedaljen med knappt två sekunders marginal.

För damerna blev det nu två tävlingsfria dagar inför den avslutande stafetten. Herrarna fick däremot vänta fem dagar på sin avslutande tävling.

Tyskland, Ryssland och Frankrike var huvudfavoriter med Norge, Sverige och Vitryssland som outsiders.

Tysklands lag försvagades av att dubbla guldmedaljören Magdalena Neuner inte fanns med i laget. Hon var helt enkelt mentalt slutkörd.

De tre huvudfavoriterna höll ihop fram till tredje sträckan där Tyskland och Frankrike darrade. Det gjorde inte Olga Medvetseva som kunde ge namnen Zajtzeva en ledning inför slutsträckan på knappt 45 sekunder.

Zajtzeva kunde enkelt försvara OS-guldet från Turin och vinna med dryga halvminuten före Frankrike och Tyskland. Sverige med Helena Jonsson förlorade kampen om fjärde platsen mot Norge.

Efter några dagars välbehövlig vilka var det dags för herrarna att avsluta de olympiska skidskyttetävlingarna med stafett. Vilan var säkerligen välkommen eftersom avslutningsdagen bjöd på tunga spår, nysnö och värme.

Guldstriden skulle på förhand stå mellan Norge, Österrike och Frankrike enligt experterna.

Här hade experterna två rätt av tre. Frankrike föll bort från medaljstriden efter två sträckor medan Sverige hängde med bra till den tredje sträckan. En straffrunda där gjorde att hoppet om en medalj försvann.

På sista sträckan fick den norske veteranen Ole Einar Björtdalen ett övertag på 15 sekunder efter det liggande skytte och det förvaltade på bästa sätt. Österrike kunde med bara någon tiondels marginal bärga silvret före Ryssland. Sverige fick för andra gången i rad i olympiska sammanhang nöja sig med en fjärde plats. Till skillnad från Turin var det denna gång ingen mållinjesträd. Svenskarna hade knappt en minut fram till en bronsmedalj.

Skridsko

Med Olympic Oval på fyra meters höjd över havet var det inte upplagt för någon världsrekordsslakt. Tre olympiska rekord blev det ändå.

Tävlingarnas stora händelse blev herrarna millopp. Guldfavorit var holländaren Sven Kramer som tidigare vunnit halvmilsloppet. Att han skulle vinna guldet var det ingen som tvivlade på sedan han dominerat distansen totalt åren före OS.

Kramer gick ut i sista paret och efter halva loppet ledde han med två sekunder före Koreas Lee och såg ut att gå mot sin säkra guldmedalj.

Men så hände det som inte fick hända. Kramer växlade inte till ytterbana utan åkte två innerkurvor. Hur kunde det ske. Hela arenan såg misstaget och alla kunde också se att det var tränaren Kemkers som visat fel. Diskvalifikationen var solklar och guld gick till Lee.

Koreanen var egentligen short track-åkare men platsade inte i laget och sadlade om. Facit för hans del blev nu guld på 10 000 meter och silver på 5 000 meter.

I lagtempotävlingen fanns det vissa små svenska förhoppningar. Laget hade tagit VM-silver 2009 men i kvartsfinalen väntade favoriterna Holland. Svenskarna, Johan Røjler, Daniel Friberg och Joel Eriksson, kom aldrig in i matchen och blev slagna med två sekunder. Tiden var inte mycket att hurra för så det blev att köra D-final om sjunde-åttonde plats mot Japan.

En match som man vann och slutade därmed sjua.

Holland infriade inte förväntningarna utan fick se sig slagna i semifinalen mot USA som i finalen fick möta hemmanationen Kanada. En final som Kanada vann med knapp marginal.

500 meter blev en helasiatisk uppgörelse som vanns av Sydkoreas Mo. Han var tvåa i båda lopp. Finlands Mika Poutala ledde efter det första åket men kroknade totalt i lopp två där han slutade elva. Nu vann Mo före två japaner.

På 1 000 meter försvarade Shani Davis sitt guld från Turin medan Mo här blev silvermedaljör.

Davis var också favorit på 1 500 meter och hade fördelen av att gå ut i sista par. Inför det sista paret ledde holländaren Mark Tuitert. Holländaren var också i ledning då Davis gick ut på slutvarvet. De flesta trodde nog att Davis skulle göra ett starkt slutvarv som vanligt och ta in de fyra tiondelar som Tuitert ledde med. Davis lyckades nästan. Men bara nästan. Holländarens segermarginal blev 13 hundra delar.

På damsidan dominerade Martina Sáblíková, Tjeckien, med guld på 3 000 meter och 5 000 meter samt brons på 1 500 meter. Tjeckiskan måste förlägga den mesta av isträningen utomlands eftersom det inte finns någon riktig hastighetsbana i Tjeckien.

På 500 meter hade Jenny Wolf dominerat världsscenen de senaste säsongerna men OS-säsongen hade hon fått stentuff konkurrens av koreanskan Lee och kinesiskan Wang. De tre hamnade också på prispallen med Lee som etta, Wolf tvåa och Wang trea. Futtiga fem hundra delar skiljde mellan guld- och silvermedaljörerna.

På 1 000 meter hoppades hemmanationen på Christine Nesbitt som ledde världscupen. Med två hundra delar vann hon före Anette Geritsen, Holland.

Hollands Ireen Wüst vann 1 500 meter efter ett starkt slutvarv. Holländskan slutvarv knäckte hemmafavoriten Kristina Groves som i näst sista paret hade fördelen av att åka på Wüsts tider. Men trots en ledning med en halv sekund när klockan ringde orkade kanadensiskan inte stå emot utan fick nöja sig med ett silver.

På de två långdistanserna, 3 000 och 5 000 meter, handlade det om två namn. Sáblíková och Tysklands Stephanie Beckert. De båda tog hand om guld och silver på båda distanserna.

I short track tog Kina samtliga medaljer på damsidan. På herrsidan var det Kanada och Sydkorea som dominerade högst upp på prispallen.

Jung-Su Lee, Sydkorea, vann både 1 000 meter och 1 500 meter medan Kanadas Charles Hamelin vann 500 meter och han var också med i det segrande kanadensiska stafettlaget.